

Radmila Lazić

smejaću

se svuda,

plakaću

gde stignem

**Mala
kultura**

>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>> Pesme izabrane za ovu knjigu preuzete su iz nekoliko zbirki. Sve su zastupljene u izborima pesama Radmile Lazić. Ovo je treća knjižica u ediciji Mala kutija, koja je zmišljena kao izbor zanimljivih tekstova pisanih na jezicima balkanskih naroda. Svaki autor će u svojoj knjizi ugostiti drugog pisca.

Radmili Lazić u goste dolazi pesnikinja Ivančica Đerić.

----->>>>> Ako želite da svoje utiske o pročitanim knjigama podelite sa drugima, javite se na **mala.kutija@hotmail.com**

>Verujemo da će vaši stavovi i preporuke ovakve knjige dovesti u knjižare.

SMEJAĆU SE SVUDA, PLAKAĆU GDE STIGNEM

1

Govore da sam lakomislena,
Da mnogo zujim i zunzaram.
Da ne marim za rad i red.
Da bazam i landaram,
Da na sedeljkama osvanjivam,
Da se danju unaokolo vozikam,
Da s nogu džin ispijam,
Da tako i piskaram.

Govore da sam brbljiva,
Da povazdan toročem,
Da jezikom kao zmija palacam.
Da mi ga već jednom treba ofikariti.
Da me treba po njušci zveknuti.
Da me treba ko muvu prikucati.
Govore da mora da imam dobra “leđa”
Kad ne prezam ni od čega.

Govore da sam namiguša,
Da flertujem bez pardona
Sa tuđim momcima i muževima,
A da mi i žene nisu mrske.
Jedna opajdara i jedna kuja pričaju
Da šetam žutokljunce a matorce čerupam,
Da nikom ništa ne dajem za džabe.

Govore da sam prolupala,
Da se na sav glas smejem,
Da se cerekam kao da sam šenula.
Ako mi šta nije po volji
Da plačem kao trogodišnje dete,
Gde god da se zateknem.

2

Smejaću se svuda, plakaću gde stignem.
Život je kandirano voće & ocat,
U stihove ih umećem u jednakim dozama.

Moja je sintaksa štimovanje orgulja u venama.

Gorim sa srcem od 500W,
Istina, ne grejem, al mogu da opečem,
Kao i jezikom –
Koji ne perem i ne stružem Vimom,
Al što zgotovim to i kusam redovno,
Toliko puta se oprljih, a ne zaceli niko.

Ipak, nisam riba na suvom,
Iako na suvom pecam muškarce,
Krajičkom oka, dužinom suknje.
Somići tovljeni požudom
Tu su da bi ih neko ćapio.
Što i činim, ne poričem.
Ali ni ne hajem, za sve te trice i kučine,
Što se oko moga imene spliću
Kao u plićaku čkalj oko trske.

Iznad mene je nebo, u njega gledam,
U zvezde rasute, koje ne mogu skupiti,
Niti hoću.
Nek se umnožavaju.
Nek se pare i nek se umnožavaju,
Neka bude tako.

LIČNE ZAPOVESTI

1. Ne uzdiši i ne plači nad sveskama poezije.
2. Ne očekuj ni loše vesti ni obećane slasti.
3. Gledaj iz sebe kao da gledaš kroz mnoge prozore.
4. Ne tumači, opisuj.
5. Uredno slaži iskustva, uspomene, mrtvace.
6. Sa predmeta, reči i sa živih stvorova skini i zaštitne maske i zavoje.
7. Ne zaključavaj svoju škrinjicu – srce.
8. Izađi iz kade, pokaži telo – jezik.
9. Unutrašnjost svoju položi na hirurški sto.
10. Danonoćno zalivaj biljčicu – sebe.

ŽENSKO PISMO

Neću da budem poslušna i krotka,
Mazna kao mačka, privržena kao pseto;
Sa stomakom do zuba,
Sa rukama u testu,
Sa licem od brašna,
Sa srcem-ugljenom,
I njegovom rukom na mojoj zadnjici.

Neću da budem zastavica-dobrodošlica
Na njegovom kućnom pragu.
Ni zmija čuvarkuća pod tim pragom,
Ni zmija, ni Eva, iz priče o Postanju.

Neću da hodam između vrata i prozora,
Da osluškujem i razabiram
Korake od noćnih šumova.
Neću da pratim olovno pomeranje kazaljki,
Ni padanje zvezda –
Da bi se on pijan zaglibio u mene kao slon.

Neću da budem udenuta goblen-bodom
U porodičnu sliku:
Kraj kamina s klupčićima dece,
U vrtu s kućićima dece.

Pa ja kao hlad-drvo,
Pa ja kao zimski pejzaž.
Statueta pod snegom,
U venčanici s naborima i volanima
Odleteću u nebo.
Aleluja! Aleluja!
Neću mladoženju.

Hoću sedu kosu,
Hoću grbu i kotaricu,
Pa da krenem u šumu,
Da berem jagode
I skupljam suvarke.

Da je već sve za mnom,
I osmeh onog mladića
Tada tako drag
I ničim zamenjiv.

„ANTROPOMORFNI ORMAR“

Više nema mesta. Prepuni smo kao ormari.
Ono što smo slagali red po red,
Savijali, pakovali. Previjali na rane.
Ono što smo kačili na kuke,
Ređali na vešalice;
Zimske želje, letnje snove,
Sunčeve zalaske, snežne vrhove,
Tvoje-moje uzdahe-jecaje –
Sad ispremeštano leži ovde-onde.

Zaboravljeno. Skinuto u žurbi.
Bačeno u ćoš. Okrenuto naopačke.
Ono neophodno i ono manje važno
Nabacano jedno preko drugog sad je.
I okraćalo. I tesno. I skrojeno po meri.
I izbledelo, i šljašteće – tu je.

Slomljeno Adamovo rebarce.
Otkinuto anđeosko krilo.

Krzno ljubavi i ljubav s flekom.
Prstenje. Češljevi. Duhovi. Moljci.
Niko se tu više ne može snaći.
Gde se delo? Prevrni! Pomeri!
Izgubljeno. Pa u zagrljaj vraćeno.
Leluja paučina. Miš gricka.
Leptir širi krilca.

Trn u oku. More na izdisaju.
Dan-noć. Voli-ne-voli.
Izbaci-ubaci. Daj-uzmi.
Ovo na hemijsko. Ovo Luciferu.
Ovo Ciganki. A ovo – nikako!
Nabori žudnje. Isprano srce.
Plaćni muslin. Arijadnine niti.
Pridevske čipkice. Aoristi.
Rečenice-restlovi. Krljušti reči
Iz fioka vire, vise. Obamrli. Večni.
Cure. Kaplju. Liju suze. Liju slasti.
Sline sati. Život iznošeni.

KRIVA SAM

Kada me pitaju: Tko je kriv?

Odgovaram: ja sam.

Dubravka Ugrešić

Nisam se spalila,
Nisam gorela kao badnje drvce.
Nisam presvisla,
Nisam naprasno umrla,
Nisam obolela od neizlečive.
Nisam ubila Predsednika.
Nisam učinila ništa radikalno,
Ništa konačno,
Ništa za naslovnu stranu,
Ni za pamćenje pokolenjima.

Ne tapšu me po ramenu prijatelji,
Ne izražavaju sućut znani i neznani.
Niti me kite lovorom,
Niti me stavljaju na krst
Domaći-tuđi.

Na moju kuću nije pala bomba,
Niti se u nju uselio nepoznati.
Nisam pakovala-raspakivala kofere,
Nisam stajala u redu za vizu,
Ni dan-noć u podrumu.
Nisam bila u logoru, ni u zbegu,
Nisam bežala glavom bez obzira –
Mimoišao me slučaj.

Nisam nišaniła, ni bila na nišanu,
Nisam oslobađala-osvajala gradove-sela.
Nisam bajala, nisam sejala pamet,
Nisam pisala patriotske.
Nisam rodila junaka.
Moj prilog istoriji – ništavan!

U svoju odbranu nemam šta da kažem.

1996.

ZADOVOLJSTVA

Nekoliko stihova.

Nekoliko redaka o stihovima.

Nekoliko gutljaja

Nečeg gustog i gorkog niz grlo.

Veče što spušta svoje umorno telo.

Sećanje. Tišina.

Jedva čujno tik-takanje.

Još samo da padne letnji pljusak.

Ležati uz nečiji pupak. Da!

BIĆU OPAK BABAC

Vidim biću opak babac,
Mršava kao pljoska,
Kao i sad što sam.

Ne od onih debelguzih
Što valjaju za sobom zadnjice,
Kako veli Selin.

Ne od onih dobroćudnih baba-tetaka
Uz čije je meke i punačke mišice
Lepo prisloniti obraz.

Više nalik onim strašilima za ptice
U našim baštama,
Punim rumenih paradajza
Kao dečjih obraza.

Ima takvih bakutanera,
Živahnih i ljutih kao osice –

Sa očima navrh čela,
Sve vide, sve čuju, i imaju primedbe.
Gundala od rođenja.

Zvocaću i torokaću povazdan.
Kokodakaću kao kvočka pilićima,
O vremenima kada bejah
Mlada i zgodna cura,
I kada momke vrteh oko malog prsta.

Ždrepcce i pastuve dok krotih
Sevom oka, sevom suknje.
Prećutkujući sva neverstava,
I sve jade,
Kao izgubljene bitke general.

Kao bapcu sve će mi biti dozvoljeno.
Da igram bridž i da plešem
Okretne igre moga doba.
Okretaću se i saplitati
O sopstvene štapičaste noge –
Udenute u trup kao čačkalice u ćevap.

Bakutaner i po!
Klicaće i aplaudiraće mi,
Mladi pametnjakovići skupljeni oko mene.

Bakuta kao reš kifla sa susamom –
Takva ću biti,
Svakom zapadaću za zube, kao i ranije.

Dok sa velikim šeširoj i haljinom do poda
Budem šetala po predelima bivšeg života,
Mirišući žutilovku, diveći se vresu,

O svaki čiĉak zakaĉinjući podsuknju-dušu.

SORRY, GOSPODE

Švorc sam, Gospode.
Prazno srce, prazna pica,
Izvrnuti džepovi moje duše.
U glavi tek ponešto zveči
Kao u konzervi prilog za Crveni krst.
Tutni nešto, Bogo, u moj buđelar.

Prazna sam i bez prebijene
Srce mi pišti ko čajnik.
Negde vidici pucaju od lepote,
Ovde sumrak pritisko kapke.

Sve sam protraćila, proćerdala.
Sve spiskala.
Sad Ti udeli, nahrani, isceli.
Pre nego što ubeležiš,
Daj pljugu, daj kintu,
Daj kitu, ovoj grešnici.

Daj mi danas.

Niti sijem, niti žanjem,
Niti predem,
Tebe poslušah, Bogo,
Sad Ti pobrini se za me.
Izležavam se do podne.
Danju unaokolo cunjам, gluvarim,
Noću nad rukopisima il po barovima
Dreždim, krvarim.
Ujutru stajem na hladan pod srca
Tvog sina, tvog čeda.
Njušim njegovo međunožje
Kao keruša svoje male.
Jer, Ti kaza:
Sve što hoćete da vama čine ljudi,
Činite i vi tako njima.
Al šutnu me taj čova,
Istrese me ko pesak iz sandale.

Više mi ništa ne ide od ruke –
Uska vrata, tesan put.
Ne bulji u mene, Bogo,
Ne drži me zemljina teža,
Nacvrcana sam, gubim korak,

Ulica mi je sve krivlja,
Kuća sve dalja,
Pruži ruku, pruži prst,
Ko luču, ne ko prut.

Život cvili kao usna harmonika,
Daleko sam zabasala.
Ne razlikujem više vrste ptica,
Biljaka, drveća, strane sveta,
Rečne od morskih riba,
Izvor od ušća.
Snove po kojima gacam
Od ulice kojom njišem kukovima.

Više puta voleh zauvek,
Moje srce beše vrela ringla,
Sad je vrč razbijen.
Seks neuprljan ljubavlju,
Moja je deviza.
Sve druge želje stresoh
Ko kišne kapi sa kaputa.
Gospodi pomiluj!
Pevam o duši utopljenoj,

Koju ne mogu na obalu izvući.
Kao obešena divljač vise moje ruke.
Pomozi! Izbavi!
Daj mi – usta na usta!

Voleh gorka pića, žestoke momke,
I koješta još,
Priznajem Ti, Bogo,
Ne mimoide me nijedan greh.
Kao Tvoje telo,
Moje srce je jastučić za igle.

Sorry, Gospode,
Nisam ja ni Marta ni Marija Magdalena.
Tvoj sam ispljuvak, tvoja slina.
Sad, sve stavi na kantar.
Ne priteži i ne zakidaj.
Odreži!
Obnevidi mi srce, liši me vida.
Patiti i platiti.
Gospodi pomiluj!

PISMO PRIJATELJU

Umirem svakodnevno,
Bez suze u tuđem oku
I bez grumena o sanduk.
Nikoga još moja smrt
Nije zatekla u krevetu,
Ničiju ruku nije zaustavila
Pri ispijanju čaše.
Nikoga još presekla na putu
Niko još
U lakovanim cipelama
Ne zagazi za mnom u ilovaču.

Nestajem sa injem.
Topim se snegom.
Venem sa kukurekom.
Malo šta tu mogu:
Usta-na-usta,
Ispisivanje stihova.

AUTOBUSKE ŽENE

(čitati ubrzano, zadihano)

s torbama zembiljima korpama
kesama kesama kesama tašnama
tašnicama kišobranima šeširima
haljinama mantilima kaputima
kratkim pantalonama dugim
suknjama gaćama i bez njih
karminima trepavicama nalakiranim
izgrizenim noktima staračkim pegama
mišićama stomacima grimasama
dugim debelim tankim vratovima
čupave s punđama začušljane
na štiklama u ravnim gojzericama
patikama papučama opankama
šmrckave znojave s podočnjacima
podbule žvalave debelguze trusne
suvonjave trbušate same u društvu
čavrljaju ćute mljackaju telefoniraju
crne sede crvenokose blede rumene

guraju se uzmiču stiskaju se sede
vrpolje se žvaću grickaju uzdišu
glede pogleduju oko sebe pred sebe
u daljinu dremaju dremuckaju blude
namrgođene sve do jedne

PESNIKINJA

Ko bi rekao da je pesnikinja?!
Svaki dan ide na posao.
Tačna kao sat.
Stalno nekud žuri,
Natovarena brigama i torbama.

Zar pesnikinja nije
Usedelica iz predgrađa?
Babadevojka sa sela,
Uvijena u dugačke,
U raznorazne suknje,
Koje se za njom vuku kao govorkanja.
U Penelopine crne krpe.

Kao slepi miševi,
Zar nisu pesnikinje?
Ili brze majušne veverice,
Ili zečice crvenih očiju
Što neprestano mrdaju brčićima,
Zar nisu takve pesnikinje?

Uvek u poodmakloj dobi,
Ali hitre i rumenih obraza,
Kao tek zadevojjčene.
Pomalo namćoraste,
Kao osiromašene plemkinje.

Ko je video pesnikinju
Da dvori muža,
Ili uspavljuje decu?
Ili pesnikinju sa dekolteom do pupka
Kako nabada na štiklama?

Zar je to pesnikinja?!
Ta obična žena,
Što ljubazno se javlja?
Zar ne bi trebalo da je već mrtva,
I da je u ćitankama.
Nego tegli te torbe,
Zakucava eksere.
Usisava po celu noć,
Ćekajući Odiseja da se vrati.

MRTAV PESNIK

Mrtav pesnik je najbolji predmet ljubavi.

Josif Brodski

Bolje je biti mrtav pesnik nego živ.
Živog pesnika najviše voli on sam.
Mrtvog pesnika vole svi.

Kada postane mrtav pesnik,
Mnogi tek onda saznaju
Da je uopšte bio pesnik.
Do juče muž i brat, „uja“
„Komša“ i kum,
Sada je Pesnik.

Sahranjen o državnom trošku,
I hvaljen na grobu,
Mrtav pesnik postaje
Veliki pesnik,
Ili bar „jedan od najvećih“.
Pesnik našeg naroda,

Naše slavne nacije,
I države u stalnom nastajanju.

O mrtvog pesnika
Svi se otimaju.
Svojataju ga države i nacije,
Gradovi i mesne zajednice.
Niko se nije odrekao mrtvog pesnika.
Svaki grad i selo bi da je zavičaj
Mrtvom pesniku.
Tako će ući u istoriju,
Biti upisan u geografsku kartu,
Dobiti donacije, manifestacije...

Dok je živ, pesnik
Može biti nenagrađen,
Kada umre, književna nagrada
Nosi njegovo ime.
Mrtav pesnik dobija ulicu
Sa svojim imenom.
Istu onu kojom je išao
Sam i neprimećen.

Do juče bez stana,
Kada umre, osiguran mu je dom
I mir – večni.
Možda i Aleja velikana -
Ako je bio član, ili bar simpatizer,
Ovih na vlasti.

Dok je živ, pesnik može biti sam,
I nevoljen,
Kada umre, nikad voljeniji.
Staju u red
Bivše žene i ljubavnice;
One odbačene,
I one nikad zaboravljene.
Ne znaš kojoj da izjaviš saučešće.
One koje su ga ostavile
Postaju najprivrženije –
Ucveljene udovice.

Kada umre pesnik
Prijatelji se množe
Kao pečurke posle kiše.
Nikad više prijatelja.

Slučajni poznanik,
Saputnik iz voza,
Sapatnik iz kafane,
Kolege-pisci.
Neprijatelji postaju lanjski snegovi.

Oni koje je pesnik izbegavao govore
O danonoćnom druženju.
Oni koji su ga izbegavali
Štampaju nedovršene razgovore s njim.
Nekrolozi, izjave,
Feljtoni u nastavcima,
Tiražne biografije, fotografije...
Mrtav pesnik se umnožava.
Nikad življi pesnik
Nego kada je mrtav.

Kada umre pesnik
Priča se o njemu kao da je živ,
Tek zamakao za ugao.
„Bitanga“ , „skriboman“ i „debeovac“,
Sada je uklet i neshvaćen, patriota,
„nesrećnik“.

Kada postane mrtav Pesnik
Sve njegovo postane dragoceno,
Sve čega se dotakao,
Sve što ga je taklo...
Ljubavna pisma,
I pisma mladim pesnicima.
Tužbe i pritužbe,
Plaćeni i neplaćeni računi... sve se čuva.
Radni sto bez stolice,
Pesnikovo pero s užeglim mastilom,
Fotelja u kojoj je dremao,
Nokšir, noćna kapa... već zavisno do veka
U kom je krepao.

Zaostavština se uvećava iz dana u dan.
Nikad više imovine nego kad te nema.
Ako slučajno nemaš sobu
Sagradiće ti spomen-sobu,
Samo ti budi mrtav.

TAKVE PESME PIŠEM

Trebalo bi da imam novog ljubavnika,
Ovog da se ratosiljam
Kao konzerve kojoj je istekao rok upotrebe.
Trebalo bi brza kola da vozim
Kroz prozor kosa da mi vijori
Kao kod kakve Rozamunde
Što na konju jezdi.
Takve pesme pišem.

Trebalo bi do podne da spavam,
Da se izležavam na širokom krevetu
Kao poleglo žito po „majčici” zemlji.
Trebalo bi da ne marim za vreme;
Da ne kaskam, da ne žurim.
Da ispijam dan za danom, do dna – naiskap!
Noć po noć, kao cigaretu za cigaretom.
Pa opuške – pod potpeticu!
Reči na žar. Vrućicu u pesme.
Takve pesme pišem.

Trebalo bi usku haljinu da nosim.
Ramena krznom da ogrćem.
Na visoke štikle da se penjem.
Da se nafrakam i nakinđurim,
Kao božićna jelka –
Da me ne prepozna ni rođena majka.

Trebalo bi da sam vedra, nasmejana, zavodljiva.
Da pevam i plešem do tri izjutra.
Da sam svesna svojih ženskih draži
Kad mi kakav pastuv priđe.
Takve pesme pišem.

Trebalo bi da me ne dotiču
Žaoke i bodlje bumbara i osa.
Maramicom kao kap znoja sa čela
Da obrišem svaku boru, brigu.

Trebalo bi da imam dovoljno love
Za kiriju, porez i još pride.
Lova dobro dođe kad ponestane ostaloga.
Kad zature se poljupci, kad isure reči.
S lovom mogu disati na kredit!

Trebalo bi telo svoje da sunčam
Na kakvoj steni,
Daleko od dokova Sunovrata.
Trebalo bi iz zemlje Apatije
U zemlju Želja da emigriram,
Sve da želim ničeg da se ne odričem.

Trebalo bi u mirišljivoj peni da se kupam
Žilet veni da primičem.
Takve pesme pišem.

//////////////////////////////////////**Radmila Lazić**

Rođena u Kruševcu, živi u Beogradu. Piše poeziju, eseje i publicističke tekstove. Objavila je deset zbirki pesama i četiri izbora poezije (*Najlepše pesme Radmile Lazić, Srce među zubima, Poljubi il ubi, Magnolija nam cveta*, itd.).

Autorka je antologije savremene ženske poezije *Mačke ne idu u raj* i antologije srpske urbane poezije *Zvezde su lepe, ali nemam kad da ih gledam*. Pokrenula i uređivala časopis za žensku književnost *ProFemina*.

Više na www.radmilalazic.com

////////////////////////////////////**gost u knjizi: Ivančica Đerić**

GUBEC, JERNEJ, VIŠNJIĆ

Čekam da me tata nazove,
s neba ili iz govornice,
kao da je moguće i kao da će,
svaki čas.

Zamišljam kako okreće – među zvijezdama –
brojčanik.

Moj otac, moje plavo u oku.
Ljeto je, i kašlje u slušalicu,
u uniformi koja smrdi na kišu.

Zamišljam kako zastaje, nad brojčanikom, i plače.
Moj otac, moje crno pod noktom.
Pa kaže:

I niko baštu ne zalijeva,
I niko šljive ne bere,
I niko ruže da obreže,
Pred svitanje.

Zamišljam kako ih mrvi, otrgane, pod prstima.
Moj otac, moj obruč na Baš Čeliku.
Ne Gubec, ali sirotinja.
Ne Jernej, ali bez prava.
Ne Višnjić, ali slijep.
Taj cvijet na jagodici, taj barut na plavim usnama?
Tata?

STOPALA, STAKLO

Zapaliću mirisnu svijeću za svoje misleće ja.
U uglu sobe će spavati duh moje umrle majke.
Ona se digla iz groba da zagrije promrzle prste
Kojim je dugo i snažno kopala hladni snijeg.
Ja ću zatvoriti oči i bez molitve plakati
uz otvoreni prozor kroz koji odlazi dim.
I njijaću se srce, samo se ćutke njihati, ranjena kao
stopala kada idu po staklu.

ŠEKSPIR

Tako mnogo toga da se uradi
a sanjala sam da odmaram s nogama u parfemu.
Moji mali nožni prsti. Gadim ih se ponekad.
Kao ljudi koji piletinu pohlepno komadaju rukama
i kao mahnite ljubomore konačno glupog Otela.
Goodbye Othello, addio, you have to trust somebody.
If you don't, you are dead. Don't you agree?

BITI LJUBAV, BITI ŠKORPIJA KRVNIKU

Biti ljubav, biti škorpija krvniku.

Samo da dišem život. Samo da dišem. Da dišem.

Dogorjeće svijeća u plućima i mene će plašiti mrak.

Biti sloboda. Biti voda u kretanju. U kretanju voda.

U kretanju.

Jutro koje se rađa modri se kao tinta.

I kao na vratu masnice kad ljubavnici zaspu.

Sva su gospoda daleko i sva je odluka moja.

Biti ljubav, biti škorpija krvniku.

Kao sloboda, gospodo, i kao voda u kretanju.

//////////////////////////////////////**Ivančica Đerić** je rođena 1969. Odrasla je u Prijedoru, studirala novinarstvo u Zagrebu, magistrirala u Otavi, živela u Torontu, a sada je u Vankuveru. Objavila je romane *Zemlja u zrnu kafe*, *Bosanci trče počasni krug* i *Priručnik za zločin* i zbirke pesama *Otvorenost* i *Sa moga prozora*, *odličan je moj život*.

Održava svoj sajt www.ivancicadjeric.com

edicija **Mala kutija**

knjiga treća

Radmila Lazić

SMEJAĆU SE SVUDA, PLAKAĆU GDE STIGNEM

Izdavač: Grupa 484 /www.grupa484.org.rs

Za izdavača: Vladimir Petronijević

Izabrala i uredila: Ružica Marjanović

Urednica izdanja: Zagorka Aksentijević

Autor teksta na poledini knjige: Bojan Marjanović

Lektura i korektura: Slavica Miletić

Grafički oblikuje: Škart

Štampa: Standard 2

Beograd, 2010.

Ova publikacija je urađena uz pomoć Evropske unije.
Sadržaj publikacije je isključiva odgovornost autora
i ne predstavlja stanovišta Evropske unije.

ISBN 978-86-86001-31-3
COBISS.SR-ID 180978700

Prvo kolo edicije

1. Nenad Veličković:

VI BLE I VII HAHA

2. Amir Kamber:

AMIR KAMBER, ŠTIMER ORGULJA I KLAVIRA

3. Radmila Lazić:

SMEJAĆU SE SVUDA, PLAKAĆU GDE STIGNEM

4. Olja Savićević-Ivančević:

KUĆNA PRAVILA (izbor)

5. Predrag Lucić:

LJUBAVNICI IZ VERONE (izbor)

Zašto treba čitati ove tekstove

Zato što je jezik kojim piše Rada Lazić drugačiji, grublji i neposredniji nego što nas čitanke uče da jezik Pesnika treba da bude (a naročito Pesnikinja!). Ovo nije „lepa“ poezija, izopštena od vremena i prostora u kom nastaje, ali nije ni psovačka literatura čiji je jedini kvalitet što je oponent nečemu.